

“ମିଠେ ବରତେ:— ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ, ଚରାନ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ନୁହେଁ । ଚରାନ୍ୟ ତ ପାଇ ପଇସାର ଖେଳ ସଦୃଶ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ଚରାନ୍ୟରେ ଯିବାର ଆଶା ରଖ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମାୟାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ବାବା ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ କେଉଁ ସାବଧାନୀ ଦେଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ମିଠେ ବରତେ ଚରାନ୍ୟରେ ଯିବାର ଆଶା ରଖ ନାହିଁ । ଈଶାନ-ଯୋଗ ସହିତ ଚରାନ୍ୟରେ ଯିବାର କୌଣସି ସମ୍ଭବନା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ପାଠପଢ଼ା । କେହି କେହି ଚରାନ୍ୟରେ ଯାଇ କହୁଛନ୍ତି, ମୋ ଶରୀରରେ ମମ୍ମା ଆସୁଛନ୍ତି, ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ସବୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ମାୟାର ସଂକଳ୍ପ ଅଟେ । ଏସବୁରୁ ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ହେବ । ମାୟା ଅନେକ ପିଲାଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଓଲଟା କାର୍ଯ୍ୟ କରାଇ ଦେଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଚରାନ୍ୟର ଆଶା ରଖିବାର ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଏକଥା ତୁମେମାନେ ବୁଝିଗଲେଣି ଯେ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ଵରେ ଭକ୍ତି ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ଵରେ ଈଶାନ ରହିଛି । ଭକ୍ତି ତ ବହୁତ ପ୍ରକାରର ରହିଛି ଏବଂ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ରହିଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରର ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତି ଶିଖାଏ ଏବଂ ମଣିଷମାନେ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ଭକ୍ତି ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ନା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଅଛି ନା କେହି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଏଠାରେ କେବଳ ଜଣେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ହିଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଧାରଣ କରିଥାଏ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ସାରା ୮୪ ଚକ୍ରର ଈଶାନ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସାମ୍ବରଣନ ଚକ୍ରଧାରୀ କୁହାଯାଇପାରିବ । ଆମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସିଏ ହିଁ ସାମ୍ବରଣନ ଚକ୍ରଧାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ରହିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମା କୁହାଯାଇପାରିବ । ଆମେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମାରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ବସି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ହଠାତ୍ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ସେମାନେ ହଠାତ୍ ମାଧ୍ୟମରେ (ଧ୍ଵାନରେ) ଚରାନ୍ୟରେ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା କିଛି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ଚରାନ୍ୟ (ଧ୍ଵାନ)ରେ ଯିବା ତ ପଇସାକର ଖେଳ । ତୁମେ କାହାକୁ କେବେ ଏପରି କହିବା ଭରି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଚରାନ୍ୟରେ (ଧ୍ଵାନରେ) ଯାଉଛୁ, କାରଣ ବିଦେଶରେ ଅନେକ ଲୋକ ଚରାନ୍ୟରେ ଯାଉଛନ୍ତି । ଚରାନ୍ୟରେ ଯିବା ଦ୍ଵାରା ନା ତାଙ୍କର କୌଣସି ଲାଭ ହେଉଛି ନା ତୁମର କିଛି ଲାଭ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଧ୍ଵାନରେ ଯିବା କୌଣସି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ନୁହେଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ଈଶାନ ନୁହେଁ, ଧ୍ଵାନ ଅଥବା ଚରାନ୍ୟରେ ଯାଉଥିବା ଆତ୍ମା କେବେ କିଛି ବି ଈଶାନ ଶୁଣିବ ନାହିଁ, ନା ତାଙ୍କର ପାପ ଭୟ ହେବ । ଚରାନ୍ୟର କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ଵ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସନ୍ତାନମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି ତାକୁ ଚରାନ୍ୟ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ଚରାନ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ବାବା ଚରାନ୍ୟରେ ଯିବାର ସତ୍ୟ ନ ରଖିବା ପାଇଁ ସାବଧାନ କରିଦେଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ବିନାଶ ସମୟରେ ହିଁ ଈଶାନ ମିଳିବ । ଯଦିଓ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଏମିତି ନିମନ୍ତରଣ ଦେଉଛ କିନ୍ତୁ ଏହି ଈଶାନ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ କଳସରେ ଶୀଘ୍ର ଧାରଣ ହେବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ବିନାଶକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖିଲେ ହିଁ ଆସିବେ । ସେମାନେ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ମୃତ୍ୟୁର ସମୟ ଆସିଲା । ବିନାଶକୁ ନିକଟରେ ଦେଖିଲେ ହିଁ ମାନିବେ । ସେମାନଙ୍କର ଅଭିନୟ ହିଁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ରହିଛି । ତୁମେ କହୁଛ ଏବେ ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ସମସ୍ତଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁର ସମୟ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ମନଗଢ଼ା କଥା ।

ତୁମର ଏହି ବୃକ୍ଷ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୁଦ୍ଧି ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କହିବାକୁ ହେବ, ଆପଣମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାନତୁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ତୁମକୁ ଆଖି ବନ୍ଦ କରିବାର ନାହିଁ । ଆଖି ବନ୍ଦ କଲେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ଦେଖିବ । ଆମେ ଆତ୍ମା, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ଥୂଳ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏହି ଈଶାନ ଆମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଏହି ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇ ଆମକୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଧ୍ଵାନ ଆଦି କରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଧ୍ଵାନରେ ଯିବା କୌଣସି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ଏହି ଭୋଗ ଆଦି ଲଗାଇବା ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ସେବାଧାରୀ ହୋଇ ଭୋଗ ଲଗାଉଛ । ଯେମିତିକି ସେବାଧାରୀ ଧନୀଲୋକଙ୍କୁ ଖୁଆଇଥାନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସେବାଧାରୀ, ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଭୋଗ ଲଗାଉଛ । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଫରିସ୍ତା । ସେଠାରେ ମମ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖୁଛ । ସେମାନଙ୍କ ପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂର୍ତ୍ତୀ ହେବା ହିଁ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏପରି ଫରିସ୍ତା କିଏ କଲେ ? ବାକି ଧ୍ଵାନରେ ଯିବା ତ କୌଣସି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ଯେପରି ଶିବବାବା ଏଠାରେ ତୁମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ସେହିପରି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମା) ଦ୍ଵାରା କିଛି ବୁଝାଇବେ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ କ’ଣ ହୋଇଥାଏ, ଏହା କେବଳ ଏକ ଜାଣିବାର କଥା । ବାକି ଚରାନ୍ୟ

ଆଦିକୁ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କାହାକୁ ଚରାନ୍ୟରେ ନେଇଯିବା, ବା ଦେଖାଇ ଦେବା, ଏହା ମଧ୍ୟ ପିଲାଳିଆମୀ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାବଧାନ କରି ଦେଉଛନ୍ତି — ଚରାନ୍ୟରେ ଯାଅ ନାହିଁ, ଏଥିରେ କେବେ କେବେ ମାୟାର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଯାଏ ।

ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା, ବାବା କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆସି ତୁମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ତୁମର ଚରାନ୍ୟଫର (ବଦଳି) ହେବ । ତ୍ରାମାର ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ ତୁମେ ଅଭିନୟ କରୁଛ, ଅଭିନୟର ମଧ୍ୟ ମହିମା ରହିଛି । ବାବା ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଆସି ତୁମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ଥରେ ପାଠପଢ଼ି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ନିର୍ଗତ ଭାବେ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଥିରେ ତ ପିଲାମାନେ ଖୁସୀ ହେବା ଦରକାର । ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଗଲୁ । ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କରି ବହୁତ ହର୍ଷିତ ହେବା ଦରକାର । ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇ ପଡୁଛ । ସେଠାରେ ତ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ରହିବ ତେଣୁ ନିର୍ଗତ ଭାବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ପଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଏହି ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସୁଖ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛ । ଏଠାରେ ତମୋପରଧାନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ତୁମକୁ ରୋଗ ଆଦି ହେଉଛି । ଏହି ସବୁ ରୋଗ ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି — ପାଠପଢ଼ା, ଏଥିରେ ଚରାନ୍ୟ ଆଦିର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ଏହା କିଛି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଏମିତି ଧ୍ୟାନରେ ଯାଆନ୍ତି ପୁଣି କହନ୍ତି ମମମା ଆସିଲେ, ବାବା ଆସିଲେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଭଳି କିଛି ବି ନୁହେଁ । ବାବା ତ ଗୋଟିଏ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକର୍କ ବିନାଶ ହେବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କୁହାଯାଏ । ଯୋଗ କହିବା ଦ୍ଵାରା ଯାତ୍ରା ଶବ୍ଦ ସିଦ୍ଧ ହୋଇନଥାଏ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ତମୋପରଧାନରୁ ସତତୋପରଧାନ ହୋଇ ଏଠାରୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାତ୍ରା କରୁଛ । ସେମାନଙ୍କର ଯୋଗକୁ ଯାତ୍ରା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ଯୋଗୀ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ହଠାତ୍ ଯୋଗ, ଏହା ହେଉଛି ବାବାଟ୍ଟକର ସ୍ମୃତି (ମନେ ପକାଇବା) । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ । ଏପରି ଆଉ କେହି କେବେହେଲେ ବୁଝାଇବେ ନାହିଁ । ଏହା ତ ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା । ବାବାଟ୍ଟକର ସନ୍ତାନ ହେଲେ ପୁଣି ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ପାଠପଢ଼ି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୁଣ୍ଡିଷ୍ଟ (ସଂଗ୍ରାହକ) ନିର୍ମାଣ କର । ତେବେ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ପରବ୍ରତ୍ତ ଭାବେ ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିବେ । ତାଙ୍କିବାର ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । କହିବେ ଏହି ଢ଼ଞ୍ଜନ ତ ବହୁତ ଭଲ । ଆମେ କେବେ ଶୁଣିନାହିଁ । ଏଥିରେ ତ ଚରିତ୍ରର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା, ଯାହା ପାଇଁ ହିଁ ଝଗଡ଼ା ଆଦି ହୋଇଥାଏ । ଅନେକ ବିଫଳ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମର ଅବସ୍ଥା ଏପରି ହୋଇଯାଉଛି ଯେ ଏ ଦୁନିଆରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁ ନାହିଁ । ଖାଇବା ପିଇବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖରେ ଥାଉ । ଯେପରି ବାପା ନୂଆ ଘର ତିଆରି କଲେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସେହି ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଯାଏ । ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ତିଆରି ହେଉଛି । ବେହଦର ବାପା ବେହଦର ଘର ନିର୍ମାଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସ୍ଵର୍ଗରାଜ୍ୟୀ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଚକ୍ର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା । ଏବେ ଆମକୁ ଘର ଏବଂ ସ୍ଵର୍ଗରାଜ୍ୟ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ଯୋଗରେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ଆସିଥାଏ, ଏଥିରେ ହିଁ ତୁମର ମାୟା ସହ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଥାଏ, ପାଠପଢ଼ାରେ ଲଢ଼ିବାର କଥା ନଥାଏ । ପାଠପଢ଼ା ତ ବହୁତ ସହଜ । ୮୪ ଚକ୍ରର ଢ଼ଞ୍ଜନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ । ବାକି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇବା, ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାକୁ ଭୁଲ ନାହିଁ । ଅତି କମରେ ୮ ଘଣ୍ଟା ନିର୍ଗତ ଭାବେ ଯୋଗ କର । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ନିମନ୍ତେ କର୍କ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଶୋଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିବ । ଏହା ତ ସହଜମାର୍ଗ ଅଟେ ନା । ଯଦି ନ ଶୋଇବ ତେବେ ଏହା ହଠାତ୍ ହୋଇଗଲା । ହଠାତ୍ ଯୋଗୀ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖ ନାହିଁ, ସେଥିରେ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । କେତେ ହଠାତ୍ ଆଦି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ମତ । ତୁମେ ହେଉଛ ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛି । ତାଙ୍କର ଆଦି ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ହେବ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ କହୁଛି ମୁଁ ଅମୃତ.....

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି — ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି — ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଅଲଗ ରହିଲେ ବହୁକାଳ.... କଳ୍ପ କଳ୍ପ ମିଳନ ହେଉଛି । ବାକି ଯିଏବି ସାରା ଦୁନିଆରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସବୁ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ନିଜକୁ ଦେହ ଭାବି ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ଓ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛି । ଜନ୍ମ ବାରିଷ୍ଟର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ହେଉଛି । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ସତତୋପରଧାନ ପବିତ୍ର ଥିଲୁ ପୁଣି ଅଭିନୟ କରି କରି ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହେ ବାବା ଆମକୁ ଆସି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା କରିଦିଅ । ବାବା ତ ସଦା ପବିତ୍ର । ଏହି ସବୁ କଥା ଶୁଣିଲେ ହିଁ ଧାରଣା ହେବ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଧାରଣା ହୋଇଗଲେ ତୁମେ ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ । ଏହା ନୂଆ କଥା ହୋଇଥିବାରୁ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣା ହେଉ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଢ଼ଞ୍ଜନ । ତାହା ହେଉଛି ଭକ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତି କରି କରି ହେବ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ହେ ସନ୍ତାନଗଣ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଆମ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ବାବା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ନିରନ୍ତର ମନେ ରଖ ଏହି ସମୟରେ ଆମମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମାର ପିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ସଂଗମଯୁଗ ବ୍ୟତୀତ ବାକି ସାରା ତ୍ରାମାରେ କେବେ ବି ତାଙ୍କର ପାର୍ବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି, ହେ ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କରି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯାତ୍ରା — ଚଢ଼େ ତୋ ଚାଖେ ବୈକୁଣ୍ଠ ରସ, (ଚଢ଼ିଲେ ବୈକୁଣ୍ଠ ରସକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ) । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ଦ୍ଵାରା ଏକଦମ୍ ରସାତଳକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ତଥାପି ସ୍ଵର୍ଗରେ ତ

ଆସିବେ କିନ୍ତୁ ପଦ ବହୁତ କମ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ରାଜତତ୍ତ୍ୱର ସ୍ୱାଧୀନା ହେଉଛି । ଏଥିରେ କମ ପଦର ଅଧିକାରୀ ମଧ୍ୟସ୍ତରର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ । ସମସ୍ତେ କ'ଣ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ତ ବାବାଜୀଙ୍କର ବହୁତ ସମ୍ମାନ ହେବା ଦରକାର । ଯଦି ବା ମିଳୁଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟସ୍ତରର ବହୁତ କମ ସମସ୍ତ ପାଇଁ । ତୁମ ମାତାପିତାଙ୍କର ବହୁତ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି । ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି । ଜଗଦମ୍ବାଜଙ୍କର କେତେ ବିଶାଳ ମେଳା ହେଉଛି, କାହିଁକି ନା ବହୁତ ସେବା କରିଛନ୍ତି । ଯିଏ ବହୁତ ସେବା କରନ୍ତି ସିଏ ବଡ଼ ରାଜା ହୋଇଥାନ୍ତି । ଦିଲ୍ଲୀରାଜା ମନ୍ଦିରରେ ତୁମମାନଙ୍କର ହିଁ ସମ୍ମତିହୀନ ରହିଛି । ତୁମ କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଭୋଜନ ଆଦି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ସମୟରେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ମତିରେ ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ ତିଆରି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେ ଭୋଜନ ଯାହାକୁ ଖୁଆଇବ ତାଙ୍କର ହୃଦୟ ମଧ୍ୟସ୍ତର ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ଏପରି ବହୁତ ଅଳ୍ପ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଏପରି ଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ନିଜକୁ ନିଜେ ପଚାର — ମୁଁ ଶିବବାବାଜୀଙ୍କର ସମ୍ମତିରେ ରହି ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛି, ଯାହାକୁ ଖାଇଲେ ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ମତି ଭୁଲି ଯାଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭୁଲିବା ମଧ୍ୟସ୍ତରର ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । କାହିଁକି ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ୧୬ କଳା ତ ହୋଇନାହିଁ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୂର୍ଣ୍ଣଶିଳ୍ପୀ ଚାନ୍ଦ କେତେ ଉଦ୍ବିଗ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ପୁଣି କମି କମି କେବଳ ଗାର ସଦୃଶ ରହିଯାଏ । ଘନ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଯାଏ ପୁଣି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ବିକାର ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଯୋଗ କଲେ ତୁମର ଆତ୍ମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ମହାରାଜା ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ, କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ପଡ଼ିବ । କେହି କେହି ତ କିଛି ବି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁ ନାହାନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ମହାରଥୀ, ଘୋଡ଼ାସବାର, ପଦାତିକ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ମହାରଥୀ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ଥାଆନ୍ତି । ପ୍ରଜା ବା ସେନା ଯେତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ଥାଆନ୍ତି, ମେଜର ବା କମାଣ୍ଡର ସେତିକି ନଥାନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ମଧ୍ୟସ୍ତର କମାଣ୍ଡର, ମେଜର, କ୍ୟାପଟେନ୍ ଆଦି ଅଛନ୍ତି । ପଦାତିକ ମଧ୍ୟସ୍ତର ଅଛନ୍ତି । ତୁମର ମଧ୍ୟସ୍ତର ଏହା ଆତ୍ମିକ ସୈନ୍ୟ-ବାହିନୀ । ସବୁ କିଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ସେଥିରୁ ହିଁ ବଳ ମିଳିବ । ତୁମେ ହେଉଛ ଶୁଦ୍ଧ ଯୋଦ୍ଧା । ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଯୋଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମର ଯେଉଁ ଆବରଣ ରହିଛି ତାହା ଉତ୍ସର୍ଗ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ କାମଧନୀ ଆଦି କର, କିନ୍ତୁ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ସ୍ତବ୍ଧ କର । ତୁମେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପୁରୋକ୍ତ, ତୁମର ଜଣେ ମାତ୍ର ପୁରୋକ୍ତ ରହିଛନ୍ତି । ଏବେ ସେହି ପୁରୋକ୍ତ ମିଳୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟସ୍ତର ମନେ ପକାଉଥିଲୁ କିନ୍ତୁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେଉନଥିଲା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଠାରେ ତୁମକୁ ତମୋପରାଧାନରୁ ସତତୋପରାଧାନ ହେବା ପାଇଁ ପଡ଼ିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ସତତୋପରାଧାନ ତ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ମେହନତ କରୁଛି । ଏହି ଜନ୍ମରେ ତୁମକୁ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ମଇଳା ସଫା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ, ପୁଣି ଅମରଲୋକକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ନହେଲେ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ନିଜର ହିସାବ-କିତାବ ଚାକିରି କରିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଦଣ୍ଡ ପାଇବେ ତାହେଲେ ପଦ କମିଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ଦଣ୍ଡ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ କେବଳ ମାଲାର ୮ ଦାନା (ଅଷ୍ଟଚରନ୍) କୁହାଯାଏ । ନବରତ୍ନର ମୁଦ୍ରିକା ଆଦି ତିଆରି ହୁଏ । ଏପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାକୁ ହେଲେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏହି ସଂଗମସ୍ଥଳରେ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । ପାଠପଢ଼ା ଏବଂ ପବିତ୍ରତାର ଧାରଣା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ଚ୍ରାନ୍ଦ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଆଶା ରଖିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଶରୀର ନିରାହ ଅର୍ଥେ କରମ ମଧ୍ୟସ୍ତର କରିବାକୁ ହେବ, କିଛି ସମୟ ଶୋଇବାକୁ ମଧ୍ୟସ୍ତର ହେବ, କାରଣ ଏହା କୌଣସି ହଠାତ୍ ଯୋଗ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାକୁ କେବେ ହେଲେ ଭୁଲ ନାହିଁ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଏପରି ଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖୁଆଅ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଭୋଜନ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ ।

ବରଦାନ:- କୌଣସି ବି ସେବାକୁ ସର୍ତ୍ତା ହୃଦୟରେ ବା ସ୍ନେହର ସହିତ କରୁଥିବା ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମିକ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ । ସେବା ଯାହା ବି ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ତାହା ଯଦି ସର୍ତ୍ତା ହୃଦୟର ସହିତ ବା ସ୍ନେହର ସହିତ କରାଯିବ ତେବେ ସେଥିରେ ୧୦୦ ନମ୍ବର ମିଳିବ । ତେଣୁ ସେବାରେ ବିରକ୍ତି ଭାବ ନ ରହୁ ବା କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିବା ହିସାବରେ ନ ହେଉ । କାରଣ ତୁମର ସେବା ବିଗିଡ଼ି ଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସଜାଡ଼ିବା ପାଇଁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବା ପାଇଁ, ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଯୋଗସ୍ଥ ଏବଂ ଯୋଗୀ କରିବା ପାଇଁ, ଅପକାରୀର ଉପକାର କରିବା ପାଇଁ, ଯଥା ସମୟରେ ପରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ସହଯୋଗ ଦେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ତେବେ ଏହିଭଳି ସେବା କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମିକ ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଧୀନ ଆବାହନ କର ତେବେ ତୁମର ସ୍ଥିତି ତଳ ଉପର ହେବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***